

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA DIMAKOS ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 10675/03)

Hotărâre

Strasbourg

6 iulie 2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Dimakos împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 15 iunie 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 10675/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant grec, domnul Ioannis Dimakos („reclamantul”), a sesizat Curtea la 18 februarie 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul Dănuț Romică Artene, avocat în Galați. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 12 mai 2009, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului capetele de cerere privind condițiile de detenție a reclamantului și pretinsa încălcare a dreptului său la respectarea vieții sale de familie în închisoare. În conformitate cu dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

4. Guvernul grec, care a fost informat cu privire la cerere, ca urmare a naționalității reclamantului, în conformitate cu art. 36 § 1 din Convenție și cu art. 44 din Regulamentul Curții, nu a dorit să intervină.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1951 și locuiește în prezent în Certeze, Satu Mare.

A. Circumstanțele cauzei

6. La 12 mai 1997, reclamantul și asociatul său („T.L.”), prin intermediul societății lor, S.C. Harmony Shipping International S.R.L., au prezentat o ofertă de achiziționare a Companiei Române de Pescuit Oceanic Tulcea („compania”), o companie de stat specializată în pescuit oceanic, care era în curs de privatizare de Fondul Proprietății de Stat („FPS”). În timpul derulării negocierilor, FPS a interzis în mod expres vânzarea navelor companiei. Reclamantul și asociatul său și-au dat acordul referitor la interdicție într-o declarație semnată cu FPS la 4 iunie 1997.

7. La 26 noiembrie 1997, FPS a fost de acord să vândă reclamantului și lui T.L. 51 % din acțiunile companiei.

8. În timpul acțiunii penale introduse împotriva reclamantului, instanțele au constatat că el și asociatul său vânduseră cinci din navele companiei ca fier vechi. Aceștia au folosit o parte din bani pentru a plăti prețul cerut de FPS. Cu restul banilor, aceștia au plătit unele datorii ale companiei pentru a se subroga creditorilor companiei și pentru a obține, astfel, procentul de 49 % rămas din acțiunile companiei.

B. Condițiile de detenție

9. Reclamantul a fost arestat la 10 martie 1998 și eliberat din închisoare la 22 iunie 2009, după executarea pedepsei. Acesta a descris după cum urmează condițiile de detenție din diferitele penitenciare în care a fost închis. Este prezentată, de asemenea, perspectiva Guvernului, bazată pe documente oficiale emise de penitenciare.

1. Inspectoratul Județean de Poliție Constanța

10. La 10 martie 1998, reclamantul a fost închis într-o celulă de la sediul Inspectoratului Județean de Poliție Constanța, situată la subsolul inspectoratului de poliție. Acesta a rămas aici până la 4 iunie 1998. Arestarea sa preventivă a fost confirmată și prelungită în mai multe rânduri de procurorul de pe lângă Curtea de Apel Constanța.

11. Acesta a susținut că, în timpul detenției sale în locul respectiv, nu i s-a permis să își contacteze familia, avocatul sau asociatul acuzat, la telefon sau în scris. Nu i s-a permis să aibă un instrument de scris și hârtie în celulă.

A împărțit celula cu alți zece deținuți. Celula fusese echipată cu paturi de cazarmă cu trei etaje care ocupau 12 m². În celulă nu exista nicio toaletă (deținuții foloseau o găleată în acest scop), nu exista apă potabilă sau sistem de canalizare, lumină sau aer curat.

12. În conformitate cu informațiile oferite de Inspectoratul Județean de Poliție Constanța, celulele din detenția poliției măsurau 12-15 m², fiecare având trei sau patru paturi, lumină electrică și o fereastră. Deținuții aveau permisiunea să se plimbe în aer liber, o oră sau două ore pe zi. Toaletele erau pe coridor.

Poliția nu a furnizat informații concrete despre contactul reclamantului cu familia sa și cu avocatul său ori despre drepturile sale la corespondență, întrucât, în conformitate cu reglementările, documentele relevante sunt păstrate de autorități doar timp de cinci ani.

2. Penitenciarul Jilava

13. În iunie 1998, Tribunalul Galați a dispus transferul reclamantului la Penitenciarul București Jilava din motive de sănătate. A fost închis în acest penitenciar în trei rânduri: din 4 iunie până la 12 august 1998 și din 10 până la 21 mai 2005 (în secția spitalului); și din 9 octombrie până la 19 noiembrie 2003 (în penitenciar).

14. Reclamantul a pretins că, în timpul primei sale șederi în secția spitalului, fusese legat cu cătușe de pat și cu lanțuri în jurul picioarelor, în urma tentativei sale de sinucidere. Și-a revenit după o perioadă de inconștiență mușcat de păduchi și ploșnițe și își amintește că i-a fost refuzată o dată apa de către un gardian, în timpul recuperării sale.

De asemenea, reclamantul a menționat că a stat o săptămână în zona de tranzit din Jilava, înainte de a fi transferat de la Penitenciarul Poarta Albă la Penitenciarul Galați. A pretins că a fost plasat într-o celulă murdară și că nu a primit mâncare sau apă.

15. În conformitate cu informațiile oferite de Guvern, reclamantul a fost închis, în principal, într-o celulă de 42,08 m², cu unsprezece paturi, toaletă separată și încălzire individuală. Deținuții aveau permisiunea de a face două dușuri pe săptămână în baia comună. Aceștia puteau să se plimbe în aer liber o oră pe zi.

De asemenea, Guvernul a făcut referire la conversațiile telefonice ale reclamantului, la pachetele primite de acasă și la o vizită din partea fiicei sale.

Guvernul nu a oferit nicio informație despre perioada petrecută de reclamant în zona de tranzit.

3. Penitenciarul Poarta Albă

16. Reclamantul a stat câteva săptămâni la Penitenciarul Poarta Albă din Constanța, din 12 august până la 2 septembrie 1998.

17. Reclamantul a susținut că celulele erau supraaglomerate și nu aveau instalații sanitare. Deținuții aveau permisiunea de a se plimba în aer liber două sau trei ore pe lună și de a primi o vizită și un telefon pe lună. Reclamantul avea dreptul să primească 15 kg de alimente pe lună. Conform declarației sale, a fost singura dată în timpul detenției sale când a putut mânca în mod corespunzător. Familia sa i-a adus medicamente și alimente.

18. Guvernul a declarat că celula reclamantului avea o suprafață de 36,35 m² și includea zece paturi, o fereastră, apă curentă, electricitate, încălzire centrală și o toaletă separată. Între șapte și zece persoane au împărțit celula respectivă în timpul detenției reclamantului. Deținuții aveau permisiunea să se plimbe în aer liber între treizeci de minute și o oră pe zi. Pe parcursul șederii sale, reclamantul a primit două vizite și două pachete.

4. Penitenciarul Galați

19. Reclamantul a fost închis în acest penitenciar în cinci rânduri: din 2 septembrie 1998 până la 16 august 2001, din 29 ianuarie 2003 până la 9 octombrie 2003, din 19 noiembrie 2003 până la 26 februarie 2004, din 21 aprilie 2004 până la 29 iunie 2006 și din 5 octombrie 2007 până la 12 decembrie 2008.

20. Acesta a susținut că prima celulă în care fusese închis avea o suprafață de 25 m². Existau în permanență, în celulă, între douăzeci și douăzeci și cinci de deținuți, cu o medie de trei persoane la un pat. Nu era permisă mișcarea în aer liber. Apa era disponibilă doar două ore pe zi. Nu se ofereau medicamente, iar mâncarea era foarte puțină. După opt luni, din cauza deteriorării stării sale de sănătate, reclamantul a fost mutat într-o celulă mai curată.

21. Guvernul a afirmat că reclamantul și-a petrecut, în mare parte, șederea la infirmerie într-o celulă de 24 m², cu șase paturi, ferestre, încălzire centrală și toaletă separată. Deținuții

aveau permisiunea să se plimbe în aer liber trei ore pe zi. De asemenea, penitenciarul avea un teren de fotbal pentru deținuți.

5. Penitenciarul Rahova

22. Reclamantul a fost închis în Penitenciarul București Rahova în trei rânduri: din 16 august 2001 până la 29 ianuarie 2003, din 26 februarie 2004 până la 21 aprilie 2004 și din 29 iunie 2006 până la 5 octombrie 2007.

23. Potrivit declarațiilor sale, avea dreptul la trei vizite pe lună și la 60 de pachete de țigări și 15 kg de alimente pe lună – toate furnizate de familia sa.

24. Documentele oficiale prezentate de Guvern indică faptul că reclamantul împărțea o celulă de 19,55 m², având zece paturi de cazarmă, cu cel mult nouă deținuți. O toaletă de 5,55 m² cu apă rece era anexată celulei. Apa caldă era disponibilă de două ori pe săptămână, între 12 a.m. și 2 p.m. și între 5 p.m. și 7 p.m. Celulele și toaletele aveau ferestre, pentru a permite aerisirea și lumina naturală.

Deținuții aveau permisiunea să se plimbe în aer liber o oră sau două ore pe zi, iar de două ori pe săptămână aveau acces la terenuri de sport.

Erau disponibile trei telefoane publice, iar reclamantul avea dreptul la două convorbiri de câte zece minute pe săptămână.

6. Penitenciarul Brăila

25. Guvernul a informat Curtea că reclamantul fusese închis în Penitenciarul Brăila din 12 decembrie 2008 până la 22 iunie 2009. În timpul șederii sale, a primit 202 vizite și 215 pachete.

C. Acțiunea penală împotriva reclamantului

26. La 10 martie 1998, reclamantul a depus o declarație la poliție, în prezența avocatului său. În ziua următoare, a fost adus în fața procurorului de la Curtea de Apel Constanța, care l-a informat pentru prima dată că era acuzat de a fi vândut nave aparținând statului român.

La 9 octombrie 1998, reclamantul a primit traducerea în limba greacă a rechizitoriului.

27. La 8 octombrie 1999, Tribunalul Galați s-a pronunțat în prezenta cauză și a condamnat reclamantul la o pedeapsă cu închisoarea de cincisprezece ani pentru dare de mită, delapidare, fals și uz de fals și contrabandă. Tribunalul a acordat despăgubiri companiei în valoare de 890 284 de dolari americani (USD), sumă ce trebuia plătită de reclamant și de alte două persoane condamnate. De asemenea, a dispus expulzarea reclamantului după executarea pedepsei.

28. La 9 martie 2001, Curtea de Apel Constanța a respins un apel introdus de reclamant și a confirmat hotărârea. Potrivit reclamantului, curtea de apel a refuzat să îl audieze, pretinzând lipsa timpului și solicitându-i să își trimită întâmpinarea în scris, din penitenciar.

29. La 27 septembrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a confirmat hotărârea respectivă, care a rămas definitivă.

30. La 7 noiembrie 2005, Tribunalul Galați a declarat inadmisibilă cererea reclamantului de revizuire a hotărârilor menționate anterior. Hotărârea a fost confirmată prin decizia definitivă din 2 octombrie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

31. Legislația internă privind executarea hotărârilor, în special Legea nr. 23/1969, Ordonanța de urgență nr. 56/2003 („Ordonanța nr. 56/2003”) și Legea nr. 275/2006 sunt descrise în *Petrea împotriva României*, nr. 4792/03, pct. 21-23, 29 aprilie 2008.

III. DOCUMENTELE CONSILIULUI EUROPEI

32. Constatările relevante și recomandările Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și Tratatamentelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante („CPT”) sunt descrise în *Bragadireanu împotriva României*, nr. 22088/04, pct. 73-75, 6 decembrie 2007, și *Artimenco împotriva României* (nr. 12535/04, pct. 22-23, 30 iunie 2009). În special, Curtea observă că, într-un raport cu privire la vizitele efectuate de acesta între 2002 și 2003, CPT și-a exprimat îngrijorarea privind spațiul vital limitat, atât cel disponibil de fapt deținuților, cât și cel prevăzut de legislația în vigoare la data respectivă. De asemenea, a observat că deținuții erau uneori obligați să doarmă în același pat și că toaleta nu era separată în mod corespunzător de spațiul vital din celule.

33. Pe parcursul vizitei sale din 1999 în România, CPT a constatat că zona de tranzit Jilava era cea mai aglomerată zonă din penitenciar de la momentul respectiv – numărul deținuților depășind capacitatea penitenciarului de peste două ori.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA APLICARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

34. Reclamantul s-a plâns că respectivele condiții ale detenției sale încălcau cerințele art. 3 din Convenție, formulat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

1. Argumentele părților

35. Guvernul a invocat o excepție preliminară de neputinire a căilor de recurs interne, în măsura în care reclamantul nu se plânsese autorităților cu privire la condițiile detenției sale sau la pretinsa lipsă a tratamentului medical, înainte sau după intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56/2003. De asemenea, Guvernul a susținut că reclamantul ar fi putut depune o plângere civilă în fața instanțelor interne împotriva autorităților din penitenciare privind condițiile detenției sale.

36. În afară de aceasta, Guvernul a considerat că reclamantul nu a respectat termenul de șase luni, în măsura în care capetele sale de cerere se refereau la detenția sa la sediul Inspectoratului Județean de Poliție Constanța. Acestea se întemeiau pe o interpretare *a contrario* a cauzei *Kokoshkina împotriva Rusiei*, nr. 2052/08, pct. 53, 28 mai 2009.

37. Reclamantul a susținut că respectase cerințele de admisibilitate.

2. Motivarea Curții

38. Curtea observă că reclamantul s-a plâns, în principal, de supraaglomerare și de condițiile de igienă precară din toate unitățile penitenciare în care a fost închis. Aceasta nu observă niciun motiv pentru a face o distincție artificială între perioada petrecută la sediul Inspectoratului Județean de Poliție Constanța și celelalte unități penitenciare [a se vedea *Kokoshkina*, citată anterior, pct. 53, și *Brândușe împotriva României*, nr. 6586/03, pct. 42, CEDO 2009 -... (extrase)]. În afară de aceasta, Curtea subliniază că, în ceea ce privește condițiile generale de detenție, precum cele reclamate în cauza respectivă, nu se putea aștepta ca reclamantul să recurgă la vreo cale de recurs [a se vedea *Kalashnikov împotriva Rusiei*

(dec.), nr. 47095/99, 18 septembrie 2001, și *Solovyev împotriva Rusiei* (dec.), nr. 76114/01, 27 septembrie 2007].

39. Prin urmare, aceasta respinge excepțiile preliminare ale Guvernului.

40. De asemenea, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

41. Guvernul a susținut că autoritățile au depus eforturi pentru a se asigura că reclamantul beneficia de condiții de viață adecvate în timpul detenției.

42. Reclamantul a contestat argumentul Guvernului.

43. Curtea se referă la principiile consacrate de jurisprudența sa privind condițiile de detenție (a se vedea, de exemplu, *Petrea*, citată anterior, pct. 43).

44. De asemenea, afirmă că toate cauzele întemeiate pe Convenție, precum prezenta cerere, nu dispun întotdeauna de aplicarea strictă a principiului *affirmanti incumbit probatio* (sarcina probei incumbă reclamantului), deoarece în anumite cazuri numai Guvernul are acces la informațiile care pot să confirme sau să infirme afirmațiile respective. Neprezentarea acestor informații de către Guvern, fără o justificare suficientă, poate conduce la ingerințe în ceea ce privește temeinicia pretențiilor reclamantului (a se vedea *Kokoshkina*, citată anterior, pct. 59).

45. Punctul central din prezenta cauză este evaluarea de către Curte a spațiului vital de care a dispus reclamantul în centrele de detenție în care a fost închis, în special în Penitenciarele Galați și Rahova unde reclamantul și-a petrecut majoritatea timpului (aproximativ șapte ani în Penitenciarul Galați și trei ani în Penitenciarul Rahova).

46. Curtea observă că, mai ales în ceea ce privește cele două centre de detenție menționate mai sus, reclamantul nu a contrazis declarațiile Guvernului cu privire la dimensiunea celulelor. Ceea ce se contestă de către părți este gradul de ocupare a celulelor respective: în timp ce Guvernul a susținut că numărul persoanelor dintr-o celulă a fost întotdeauna mai mic sau corespunzător gradului de ocupare proiectat, reclamantul a pretins că uneori deținuții fuseseră nevoiți să doarmă mai mulți în același pat.

Cu toate acestea, chiar și cu gradul de ocupare susținut de Guvern, spațiul vital al reclamantului pare să fi fost mai mic de 3 m² în Penitenciarul Rahova, ceea ce nu corespunde standardelor impuse de jurisprudență [a se vedea *Kokoshkina*, citată anterior, pct. 62, și *Orchowski împotriva Poloniei*, nr. 17885/04, pct. 122, CEDO 2009-...(extrase)]. Timpul alocat pentru mișcarea în aer liber de care a dispus reclamantul, conform Guvernului, nu poate compensa, în speță, lipsa gravă de spațiu vital al acestuia (a se vedea, *a contrario*, *Sulejmanovic împotriva Italiei*, nr. 22635/03, pct. 8-49, 16 iulie 2009).

În plus, descrierea supraaglomerării făcută de reclamant, în special în Penitenciarul Galați, corespunde constatărilor făcute de CPT (a se vedea supra, pct. 32-33).

47. În afară de aceasta, Curtea consideră că, în urma comparării afirmațiilor fiecărei părți privind condițiile de igienă cu constatările din rapoartele CPT, poate concluziona doar că reclamantul a fost privat de posibilitatea de a menține o igienă corporală adecvată în închisoare.

48. În cele din urmă, Curtea observă că reclamantul a fost transferat de paisprezece ori în timpul celor unsprezece ani de detenție. Transferurile atât de frecvente pot spori suferința resimțită de o persoană privată de libertate și deținută în condiții care nu corespund standardelor Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Orchowski*, citată anterior, pct. 133, și *Khider împotriva Franței*, nr. 39364/05, pct. 110-111, 9 iulie 2009).

49. Curtea a constatat, de nenumărate ori, o încălcare a art. 3 din Convenție privind lipsa de spațiu personal alocat deținuților și condițiile de igienă nesatisfăcătoare (a se vedea, în special, *Ciorap împotriva Moldovei*, nr. 12066/02, pct. 70, 19 iunie 2007; *Kalashnikov împotriva*

Rusiei, nr. 47095/99, pct. 97 et seq., CEDO 2002-VI, și *Kokoshkina*, pct. 64, și *Petrea*, pct. 49-50, hotărâri citate anterior).

În speță, Guvernul nu a prezentat argumente care să permită Curții să ajungă la o concluzie diferită.

50. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că respectivele condiții de detenție ale reclamantului i-au cauzat un grad de suferință care a depășit gradul inevitabil de suferință aferent detenției și care a atins nivelul unui tratament degradant, interzis de art. 3.

Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 8 DIN CONVENȚIE

51. Invocând art. 8 din Convenție, reclamantul s-a plâns că i-a fost încălcat dreptul la respectarea vieții de familie, întrucât autoritățile nu au permis familiei sale să îl viziteze în închisoare. De asemenea, pretinde că nu a primit corespondența până în anul 2000.

52. Guvernul a invocat o excepție de neepuizare a căilor de recurs interne și de nerespectare a termenului de șase luni, pe baza acelorași argumente ca cele invocate în temeiul art. 3 de mai sus (a se vedea supra, pct. 35-36).

53. În observațiile sale, reclamantul a pretins că nu a primit corespondența până în anul 2003.

54. Curtea a avut deja oportunitatea de a examina o excepție similară invocată de Guvern în cauza *Petrea*, citată anterior. Aceasta a concluzionat că, înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56/2003, la 27 iunie 2003, nu exista nicio cale de recurs eficientă pentru situația invocată de reclamant. Cu toate acestea, după data respectivă, persoanele aflate în situația reclamantului au avut într-adevăr o cale de recurs eficientă pentru a se plânde de pretinsa încălcare a corespondenței și a vieții de familie chiar dacă plângerile lor erau deja pendinte în fața Curții la momentul respectiv (a se vedea *Petrea*, citată anterior, pct. 35-36).

55. Curtea nu observă niciun motiv pentru a nu ține seama, în speță, de concluziile din cauza *Petrea*.

56. Prin urmare, consideră că, după intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56/2003, reclamantul ar fi trebuit să depună o plângere în fața instanțelor interne despre pretinsa încălcare a drepturilor prevăzute la art. 8. Nu există nicio dovadă în dosar că ar fi făcut acest lucru.

Reiese că respectivul capăt de cerere privind pretinsa încălcare a art. 8, după 27 iunie 2003, ar trebui respins pentru neepuizarea căilor de recurs interne.

57. În cele din urmă, Curtea nu observă în dosar nicio altă încălcare posibilă a dreptului reclamantului la corespondență și la viața de familie înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56/2003.

Având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

58. În temeiul art. 5 din Convenție, reclamantul s-a plâns că a fost arestat de un procuror și că nu a fost adus de îndată în fața unui judecător. În plus, acesta se plânde că arestarea sa preventivă nu a fost prelungită la fiecare treizeci de zile, în conformitate cu Codul de procedură penală, și că nu a avut nicio posibilitate de a introduce apel împotriva încheierilor interlocutorii prin care i se prelungea arestarea.

59. Curtea observă că, de la 28 februarie 2000, atunci când reclamantul a fost condamnat de tribunal, prelungirea arestării acestuia a fost justificată, în sensul art. 5, prin hotărârea respectivă. Prin urmare, capetele de cerere ale acestuia se referă la perioada de dinainte de adoptarea hotărârii tribunalului. Cu toate acestea, reclamantul le-a introdus la 6 august 2001, și anume la mai mult de șase luni de la data la care a luat sfârșit situația reclamată [a se vedea *Mujea împotriva României* (dec.), nr. 44696/98, 10 septembrie 2002, și *Negoescu împotriva României* (dec.), nr. 55450/00, 17 martie 2005].

Rezultă că acest capăt de cerere a fost introdus tardiv și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 1 și 4 din Convenție.

60. Reclamantul s-a plâns de diverse încălcări ale art. 6 § 1, 2 și 3, ale art. 7, 14 și 17 din Convenție. În special, a negat că actele săvârșite ar fi constituit infracțiunile pentru care fusese acuzat. Acesta nu a fost de acord cu modul în care instanțele au evaluat mijloacele de probă și a susținut că nu au ținut seama de mijloacele de probă aduse în favoarea sa. Reclamantul a pretins că fusese tratat ca un condamnat de la momentul arestării sale. Acesta s-a plâns că nu fusese informat cu promptitudine în limba greacă despre natura și cauza acuzațiilor aduse împotriva sa și că deciziile adoptate nu îi fuseseră comunicate în limba greacă, astfel încât să se poată apăra în mod eficient. În cele din urmă, s-a plâns că a fost tratat diferit și că a beneficiat de mai puține drepturi și facilități decât deținuții români.

În temeiul art. 10 din Convenție, s-a plâns că nu i s-a permis să ia cuvântul în timpul investigațiilor și al procedurii în fața instanței.

61. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

62. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamantul a solicitat 458 792 500 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și moral, reprezentând cota parte deținută de acesta din capitalul companiei. Acesta a considerat că 10 000 000 EUR din această sumă reprezentau o reparație echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

64. Guvernul a susținut că pretențiile reclamantului nu erau justificate și că nu aveau nicio legătură de cauzalitate cu încălcările pretinse. De asemenea, Guvernul a considerat că o eventuală constatare a încălcării ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral pretins de reclamant.

65. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și, prin urmare, respinge cererea. Pe de altă parte, Curtea consideră că reclamantului i-a fost cauzat un prejudiciu ca urmare a condițiilor sale de detenție și îi acordă acestuia 6 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul nu a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată.

C. Dobânzi moratorii

67. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,

- 1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește condițiile de detenție, în temeiul art. 3, și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;**
- 2. Hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție;**
- 3. Hotărăște:**
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 6 000 EUR (șase mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;**
 - (b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;**
- 4. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.**

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 6 iulie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte